

nogle Uttringer i den ærede Ordførers sidste Foredrag, at jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger, hvori jeg er saameget mere bestyrket ved de Uttringer, som den ærede sidste Taler har udtalt. Den ærede Ordfører antydede nemlig, at det af mig og 4 ærede Rigsdagsmænd stillede Forslag forekom ham uklart og henstigtsløst, saavidt jeg erindrer, og disse Uttringer have gjort mig opmærksom paa, at jeg for min Deel har opfattet hele Stillingen af dette Punkt i Loven paa en anden Maade end den ærede Ordfører. Naar nemlig den ærede Ordfører har meent, at det havde været langt at foretrække aldeles at udelade den omhandlede Passus angaaende Portofriheden, saa forekommer det mig, at der derved vilde være opstaaet en ganske betydelig Mangel i Loven. Saavidt jeg kan skjønne, vilde nemlig, naar der aldeles ikke udtaltes Noget i Loven om Portofriheden, tvende Alternativer nærmest stille sig til Forklaring af dette Punkt, enten saaledes, at al Portofrihed ophørte ved denne Lovs Emanation eller Ikraftsættelse, den 1ste April 1851, da § 16 bestemmer, at alle de Bestemmelser, som stride imod den nærværende Lov, fra den Tid skulle ophøre. Loven i sig selv indeholder jo, at alle Breve og Pakker skulle betale den reglementerede Porto, og omtaler kun paa et ganske enkelt Punkt, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Attester for visse Sager, — dette var den ene Maade at forklare det paa. — Den anden Maade, at forklare den fuldkomne Tausshed med Hensyn til Portofriheden, forekommer mig at ville være den, at det blev en administrativ Sag at bestemme, hvorvidt og hvilke Portofriheder der kunde tilstaaes, og jeg troer, at ingen af disse to Forklaringsmaader kan være ønskelig at faae ind i Loven, og derefter har jeg altsaa troet, at det var hensigtsmæssigt, at der stod udtalt Noget om Portofriheden i denne Lov, og til samme Tid, at der dog ikke stod mere om Portofrihedens Ophævelse end hvad man antog virkeligt lod sig udføre, navnlig med Hensyn til den høitagtede Finantsministers Erklæring desangaaende. Naar der derfor i vort Forslag bruges det Udtryk „kan ophæves“, saa finder jeg det ret fornuftigt, at Bestemmelsen kun gaaer ud paa at sige, at det skal ordnes

ved Lov, hvorledes den kan ophæves, saalange man ikke er paa det Nene med sig selv, om det virkeligt kan skee, eller ikke. Jeg forudsætter derved, at man underforstaaer „fornuftigviis kan skee“; thi at det kan skee, er der jo ikke noget Spørgsmaal om, og forsaavidt kan det ogsaa ved Loven paabydes, at det skal skee, men, naar det ikke fornuftigviis kan skee, er det vel ogsaa afgjort, at Loven ikke skulde paabyde det. Med Hensyn til det af Udvalgets Minoritet stillede Forslag, da deler jeg ganske de Uttringer, der ere gjorte angaaende det Ubestemte ved Uttringen „vedkommende Stats tjeneften“, og jeg skal derfor atter tillade mig i den høitagtede Finantsministers Nærværelse, som ikke ved mine forrige Uttringer desangaaende var tilstede, at gjentage, at jeg for min Part vilde tiltræde dette Forslag, og i ethvert Fald vilde give mit Navn til, for at det kunde komme til Forhandling her i Salen, at der ved Stats tjeneften forstaaes det Modsatte af private Forhold, saaledes at navnlig den kongelige Correspondence ikke ved Optagelsen af et saadant Lovbud skulde kunne anses for at have mistet den Portofrihed, som den nu nyder.

Orsted: Alt hvad der er bemærket imod det Endringsforslag, som er stillet af fem ærede Landstingsmænd, deler jeg i det Væsentlige, og, dersom det var muligt at faae den Beslutning, som blev tagen ved den forrige Behandling, tilfidesat paa anden Maade, skulde jeg idag stemme imod dette Forslag. Men, da der ikke foreligger noget Endringsforslag til at tilfidesætte denne Beslutning eller til at restituere Lovudkastet, saa maa jeg, da jeg anseer det for meget vigtigt, at en saadan Tilfidesættelse finder Sted, slutte mig til det Forslag, som jeg finder at være det mindst ufuldkomne, og altsaa til det Forslag, som jeg nylig nævnedes. Dersom der skulde være nogen Stemning for, at det blev sat under Thingets Beslutning, om det ved det dertil fornødne Antal Stemmer vilde vedtage en saadan Afvigelse fra Forretningsordenen, at man kunde faae et Forslag om, at hiin Beslutning gif ganske tilbage, sat under Afstemning, saa vilde jeg aldeles tiltræde samme. Jeg skal endnu blot gjøre den Bemærkning, at en æret Taler